

Rozjímanie na stredu 10. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na stredu 10. týždňa
v Cezročnom období.

Navrhované témy sú: Ježiš
zjavuje plnosť zákona; sloboda
ako cesta do Neba; Kráľovstvo a
maličkosti.

JEŽIŠ bol niekoľkokrát obvinený, že
chce zničiť náboženstvo Mojžiša a
Abraháma. Pán naopak vyhlasuje, že
neprišiel zrušiť to prvé, ale odhaliť
nám jeho plný zmysel, ukázať nám
jeho najhlbší rozmer (porov. Mt 5,
17). Kristus zjavuje svojim
súčasníkom – a zjavuje aj nám –

možnosť nájsť v Božích predpisoch cestu autentickej vnútornej slobody. Boh sa zjavil a dal nám svojho Syna, aby nás urobil slobodnejšími. „Túto slobodu nám vydobyl Kristus,“ hovorí svätý Pavol. „Stojte teda pevne a nedávajte sa znova zapriať do jarma otroctva“ (Gal 5, 1).

Vo svetle Ježišovho nového učenia „každé prikázanie odhaľuje svoj plný význam ako požiadavku lásky a všetky sú zjednotené v najväčšom prikázaní: Miluj Boha celým svojím srdcom a miluj svojho blížneho ako seba samého“^[1]. „Ani jediné písmeno, ani jediná čiarka“ (Mt 5, 18) učenia Cirkvi, či už v dogmatickej, morálnej, alebo liturgickej oblasti, nás nemá obmedziť, ale podnietiť k láske k pravému Bohu a prostredníctvom neho k ľuďom okolo nás. A láska, aj s jej bežnými ťažkosťami, sa dáva len v prostredí slobody.

Preto Ježiš môže povedať, že jeho pokrmom je plniť Otcovu vôľu. Nerezignuje na túto vôľu, akoby chcel robiť niečo iné, ale vrúcne po nej túži, chce s ňou stotožniť všetky svoje sklony, pretože práve tam nachádza svoju slobodu. Kristus ide dokonca tak ďaleko, že pred najväčším úkonom sebadarovania, keď v predvečer svojho umučenia dobrovoľne daruje svoj život v Eucharistii, ďakuje Otcovi. V Bohu nachádzame najhlbšiu slobodu, ktorá nám pomáha viac a lepšie milovať ľudí okolo nás.

„PREDSTAVME SI, aké bude Nebo,“ navrhol svätý Josemaría: *„Ani oko nevidelo, ani ucho nepočulo, ani do ľudského srdca nevystúpilo, čo Boh pripravil tým, ktorí ho milujú (1 Kor 2, 9). Viete si predstaviť, aké to bude, keď sa tam dostaneme, keď sa*

stretneme s Bohom a uvidíme tú krásu, tú lásku, ktorá sa vlieva do našich srdc, ktorá nasýti bez toho, aby nasýtila? Mnohokrát denne sa sám seba pýtam: *Aké to bude, keď sa všetka krása, všetka dobrota, všetok nekonečný Boží zázrak vyleje do tejto úbohej hlinenej nádoby, ktorou som ja, ktorou sme my všetci?*“[2]. Aj svätý Tomáš Akvinský nás vyzval, aby sme sa tešili na Nebo ako na „dokonalé uspokojenie našich túžob, lebo tam blahoslavení budú mať viac, ako si želali alebo dúfali. Dôvodom toho je,“ vysvetľoval ďalej svätec, „že v tomto živote nikto nemôže uspokojiť svoje túžby a žiadna stvorená vec nikdy nemôže uspokojiť túžbu človeka“[3].

Zároveň nám myšlienka na Nebo pomáha lepšie chápať zem, prikladať správnu váhu situáciám a problémom. „Pretože človek zostáva vždy slobodný a pretože jeho sloboda je vždy aj krehká, nikdy nebude na tomto svete kráľovstvo definitívne

skonsolidovaného dobra. Kto sľubuje lepší svet, ktorý by mal neodvratne navždy trvať, dáva falošné sľuby a ignoruje ľudskú slobodu. Slobodu treba vždy znova získavať pre dobro“[4].

Práve boj o to, aby sme boli na tejto zemi stále slobodnejší, stále viac naplnení Bohom a stále menej naším malicherným egoizmom, je cestou do Neba. „Aby sme mohli kráčať k svätosti, je potrebné byť slobodný a cítiť sa slobodný. Pretože je toľko vecí, ktoré zotročujú (...). Keď sa vraciame k spôsobu života, ktorý sme mali pred stretnutím s Ježišom Kristom, alebo keď sa vraciame k modelom sveta, strácame svoju slobodu (...). Ako Boží ľud na púšti: keď sa pozerali dopredu, darilo sa im dobre; keď na nich prišiel smútok po domove, pretože nemohli jesť dobroty, ktoré im tam boli dané, urobili chybu a zabudli, že tam nemali slobodu“[5]. Práve na tejto

zemi sa môžeme s pomocou milosti pripraviť na to, čo potom môžeme žiť v Nebi: vždy si zvolíť Boha, slobodní od akéhokoľvek otroctva či zmätku.

„KTO BY teda zrušil jediné z týchto prikázaní, čo aj najmenšie, a tak by učil ľudí, bude v nebeskom kráľovstve najmenší. Ale kto ich zachová a tak bude aj učiť, ten bude v nebeskom kráľovstve veľký“ (Mt 5, 19). Ako môžu najmenšie prikázania súvisieť s nebeským kráľovstvom? Ježiš spája snahu o svätosť so schopnosťou milovať a byť milovaný v každodennom živote. Nebo je napokon otázkou toho, nakoľko dovolíme Bohu, aby bol naším milujúcim Otcom v každom okamihu dňa, nakoľko vieme, že nás sprevádza aj v tých najmenších veciach. Tí, ktorí dodržiavajú tieto malé prikázania, sú tí, ktorí znova a

znova vstávajú, tí, ktorí sa nikdy neunavia zápasíť s tou istou vecou, tí, ktorí sú úprimní k sebe a k Bohu, aby rozpoznali, že sú v núdzi. Tieto malé prikázania plní ten, kto vie dať prednosť tomu, čo je najdôležitejšie, a uvedomuje si, že láske nič neunikne.

„Nieкто si možno predstavuje, že v bežnom živote sa Bohu dá ponúknuť len málo: maličkosti, drobnosti. Malý chlapec, ktorý chce potešiť svojho otca, mu ponúka to, čo má: cínového vojačika bez hlavy, cievku bez nití, niekoľko kamienkov, dva gombíky: všetko, čo má hodnotné vo vreckách, svoje poklady. A otec neberie do úvahy detinskosť daru: poďakuje mu a s nesmiernou nehou si syna pritiahne k srdcu. Takto spolupracujme s Bohom, aby sa tieto maličkosti – tieto drobnosti – stali veľkými vecami, pretože láska je veľká: to je to, čo robíme, aby sa malé detaily každého dňa, každej chvíle

stali hrdinskými pre Lásku“[6].

Mária vždy hovorí áno na všetko, o čo ju jej Syn požiada, pretože vie, že takto jej Boh dáva svoju radosť a svoje šťastie. Môžeme prosiť našu Matku, aby nám dala múdrosť vidieť Božiu vôľu rovnakými očami.

[1] František, *Anjel Pána*, 16-II-2014.

[2] Svätý Josemaría, *Poznámky z rodinného stretnutia*, 22-X-1960.

[3] Svätý Tomáš Akvinský, *O vyznaní viery*, 1. c., III.

[4] Benedikt XVI, *Spe salvi*, bod 24.

[5] František, *Homília*, 29-V-2018.

[6] Svätý Josemaría, *Listy 1*, bod 19.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/meditation/streda-10-tyzdna-v-
cezrocnom-obdobi/](https://opusdei.org/sk-sk/meditation/streda-10-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/) (05.03.2026)